

HIDE
AWAY

บันทึกการเดินทาง ผสมความเรียง

สำหรับใครที่อยากเดินทางไปญี่ปุ่น

แต่ยังขาดต้นหูดับแรงบันดาลใจ

ถ่ายทอดความรู้สึกที่มีต่อประเทศญี่ปุ่น คนญี่ปุ่น

และประสบการณ์จากการเดินทางในโตเกียว

(เสริมด้วยเที่ยวโต)

j o p p a n

ญี่ปุ่น
หมุนรอบตัว

.....
Pogghi

ทางม้าลายในย่านการค้าฮาราจุกุ

แปรรูป
ความฝัน

CHAPTER I

“

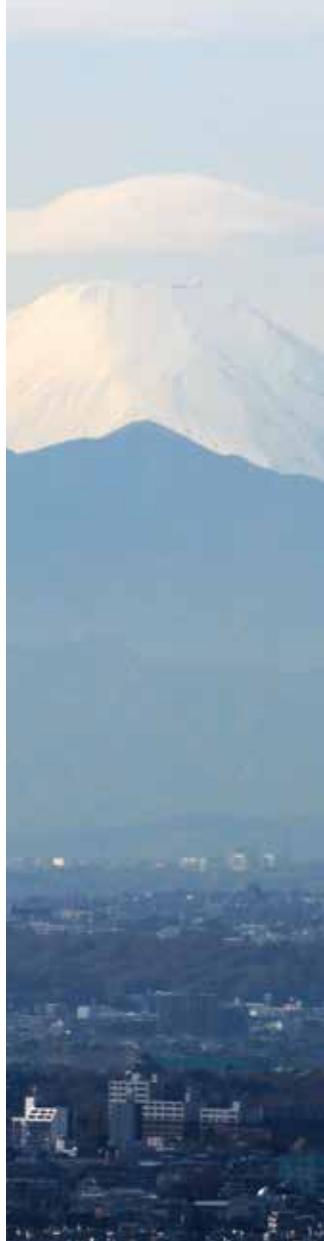
เมื่อปล่อยความคิด
ให้เดินทางไปสู่ข้างหน้า
นั่นเป็นเวลาเริ่มต้น
...แรงบันดาลใจ

”

ดินนั้นเป็นประสบการณ์ครั้งแรก ที่ผมมีโอกาสได้ยื่นโหนดบัสรับส่ง
ผู้โดยสารสายการบินราคาประหยัดจากตัวเครื่อง ไปสู่อาคารผู้โดยสาร
ขาเข้าสนามบินสุวรรณภูมิ

ใบไม้เปลี่ยนสีช่วงปลายพฤศจิกายนในโตเกียว

ภูเขาไฟฟูจิ
ในวันที่โตเกียวห่อหุ้มฟ้าแจ่มใส

โตเกียว สกายทรี

เชื่อว่าคงเป็นหลายอย่างที่รับรู้มานั่นละ ค่อยๆ หล่อหลอมความคิดและซึมซับลงในรอยหยักของสมอง ผมจึงกลายเป็นสาวกแดนอาทิตย์อุทัยตั้งแต่ยังไม่เคยไปเหยียบย่าง แล้วอิทธิพลทางความคิดหลายอย่างที่มากองรวมกันก็แปรรูปเป็นแรงบันดาลใจว่าสักวันต้องเก็บเงินเดินทางไปประเทศญี่ปุ่นด้วยตัวเองให้ได้

แต่ “แรงบันดาลใจที่สั่งสมมานาน” ก็เทียบกับ “แรงบันดาลใจที่ปรากฏตรงหน้า” ในคินนั้นไม่ได้ การได้เห็นเครื่องบินสายการบินแห่งชาติญี่ปุ่นแบบเต็มตา มันกระตุ้นอารมณ์ความอยากเดินทางได้มากกว่าเดิมหลายเท่าตัว ภาพเครื่องบินลำโตในบรรยากาศสนามบินซึ่งเต็มไปด้วยผู้โดยสารชาวต่างชาติ เป็นสิ่งกระตุ้นความรู้สึกแบบจืดๆ สร้าง “พลังความอยาก” สำหรับนักเดินทางที่ต้องการไปท่องเที่ยวต่างประเทศได้เป็นอย่างดี ทั้งที่ความจริงที่เกิดขึ้นในเวลานั้น ตัวผมยังยืนโหนโยกเยกไปตามแรงเหวี่ยงบนรถ แต่สำหรับความคิด มันออกเดินทางล่วงหน้าไปนั่งอยู่บนเครื่อง JAL แล้ว

จังหวะที่รถบัสกำลังเคลื่อนผ่านนักษัตร JAL ผมถึงกับเปรยในใจว่า “สักวันจะต้องนั่งเครื่องบินลำนี้ไปญี่ปุ่น”

แม้เป็นเพียง “ความเพ้อฝัน” ของมนุษย์เงินเดือน (น้อย) ธรรมดาๆ คนหนึ่งที่ไม่ได้ร่ำรวยอะไร ไม่เคยเสี่ยงโชคหวังรวยทางลัด หรือมีมรดกตกทอดจากเจ้าคุณปู่ แต่ผมเชื่อมั่นว่า “ความฝัน” กับ “ความจริง” เชื่อมโยงถึงกันได้ด้วยแรงบันดาลใจ

บุนสุด: ตู๋สิบตึกตาเห็นได้ไบน่านการค้าหัวไป
บน: สาวๆ AKB48 ที่ยึดครองพื้นที่ในหน้ามีตยสาร

พระราชวังโตเกียว ในวันปกติสามารถเดินชมได้จากภายนอก

แรงบันดาลใจนั้นก็เหมือนปุ๋ยที่ใส่ลงไป กระตุ้นต้น “กล้า”
ให้แตกกิ่งก้านความมุ่งมั่นที่จะทำอะไรอย่างจริงจัง

ในท้ายที่สุด อีกราวปีเศษหลังจากคตินั้น ความเพ้อฝัน
ที่แปรเปลี่ยนเป็นแรงบันดาลใจ ก็กลายเป็น “ความจริง” แม้ความจริง
ที่ว่าจะไม่ตรงกับที่หวังไว้ร้อยเปอร์เซ็นต์ เพราะเครื่องบินลำโตที่นำผม
ลัดฟ้าไปสู่แดนอาทิตย์อุทัยเป็นครั้งแรกไม่ใช่ JAL ตามที่เคยใฝ่ฝัน
ตั้งใจไว้ กลับเป็นสายการบินเอกชนสัญชาติเดียวกันอย่าง ANA ไปแทน
แต่ไม่เป็นไรหรอก...เพราะแอร์โฮสเตสสาวญี่ปุ่นบนเครื่อง
ก็น่ารักเหมือนกัน

นี่ไม่ใช่ความเพ้อฝัน ผมพูดเรื่องจริงนะ!

ΣΙΥΓ
ΣΙΣΓ

CHAPTER 2

ΧΑΡ
BATSU ART GALLERY

oMetro

歩行者優先

“

ทำความเข้าใจปลายทาง
รู้จักตัวเองก่อนไปท่องเที่ยว
คือหนึ่งในแผนการเดินทาง
ที่ดีที่สุด

”

นานมาแล้ว ผมเคยคิดเอาไว้ว่าถ้ามีโอกาสไปเที่ยวญี่ปุ่นจะลองใช้บริการจากบริษัททัวร์ เพราะสะดวกและประหยัดเวลาวางแผนเองไปได้มาก

หน้าที่สำคัญในเวลานั้นคงมีแค่เตรียมเอกสารการขอวีซ่าจะว่าไปก็ขอกฎใจนิดหนึ่งละครับ เพราะผมเป็นนักท่องเที่ยวในยุคที่ยังต้องขอวีซ่า เป็นที่ทราบกันว่าตั้งแต่ 1 กรกฎาคม ปี 2013 รัฐบาลแดนซามูไรห้าแขนรับนักท่องเที่ยวจากสยามเมืองยิ้ม โดยยกเว้นวีซ่าให้เรียบร้อยโรงเรียนปลาติบแล้ว (แต่ใครจะไปเที่ยวเกินระยะเวลา 15 วัน ยังต้องขอยู่เหมือนเดิมนะ) เสร็จสรรพเรื่องเอกสาร ก็เตรียมหาเงิน

โตเกียว
ในมุมมองแบบ
เบิร์ดอายวิว

ให้เพียงพอกับค่าใช้จ่าย ส่วนที่เหลือก็ไปเที่ยวตามโปรแกรมที่โฆษณา
หราอยู่บนหน้าเว็บ

“ตะลุยแดนปลาดิบ 5 วัน 3 คืน ราคาสุดพิเศษเพียง xx.xxx
บาท”

“ลัดฟ้าไปด้วยสายการบิน XX ขอบปิงโตเกียว เฉียววูเขาไฟ
ฟูจิ กินปูโอซาก้า”

โอ้ว...สุกภัยแท้!

เมื่อก่อนนั้น สำหรับคนที่แทบไม่ค่อยเดินทางไปไหนไกลๆ
อย่างผม การเดินทางตัวคนเดียวในต่างประเทศซึ่งการสื่อสารด้วย
ภาษาสากลไม่สามารถช่วยอะไรได้มากนัก เมื่อลองคิดถึงสถานการณ์
ที่ต้องติดต่อนหาที่พัก มองหาที่กิน เลือกสถานที่หรือเมืองที่จะไปเที่ยว
แล้วต้องมาวางแผนเดินทางด้วยรถไฟที่มีโครงข่ายแทบไม่ต่างกับ
ใยแมงมุม คิดไปก็ปวดหัว หาทัวร์ดีกว่า

หา “ทัวร์” นะครับ อย่าจำสับสนกับอีกคำที่เสียงคล้ายกัน

จุดเปลี่ยนสำคัญซึ่งทำให้ผมเริ่มมองข้ามบริษัททัวร์มาจาก
การเริ่มต้นเดินทางแบบแบ็กแพ็คตะลุยเดี่ยว เที่ยวคนเดียวมารวมมี
ก่อนหน้านั้น ผมหลงเสน่ห์การเดินทางแบบนี้เข้าอย่างจัง และเมื่อรู้ซึ้ง
ถึงเสน่ห์ที่ว่ามันโดนใจ มันใช่เลย หากถึงคราวต้องไปประเทศที่ไผ่ผืน
ผมจะพลาดโอกาสสำคัญในการชิมชั้บอรรถรสของการเดินทางสนุกๆ
ด้วยตัวเองได้อย่างไรกันล่ะ?

โดยเฉพาะเมื่อประสบการณ์จากการเดินทางที่ผ่านมา ทำให้ผมรู้จักรสนิยมในการท่องเที่ยวของตัวเองว่าไม่เหมาะสำหรับใช้บริการบริษัททัวร์เอาเสียเลย ไม่ว่าจะเป็นชอบชิมชั้บกับบรรยากาศรอบๆ ตัวแบบไม่มีเวลาเป็นเครื่องผูกมัด ถ้าชอบมากก็นั่งแช่ได้นานๆ ถ้าไม่ชอบก็ปรับเปลี่ยนโปรแกรมสลับไปตามอารมณ์ รวมถึงเรื่องนอนตื่นสายเที่ยวดึก แถมยังชื่นชอบการสำรวจเส้นทางสถานที่เที่ยวที่ไม่ค่อยมีคนสนใจอยู่เป็นนิจ

นี่ยังไม่จำเป็นว่า คงไม่มีบริษัททัวร์แห่งไหนรอให้ผมเดินเก็บภาพวิถีชีวิตผู้คนได้เป็นชั่วโมงๆ จากถนนหนทาง หรือตรอกซอกซอยเล็กๆ ซึ่งไม่ใช่แหล่งท่องเที่ยว

เมื่อตัดสินใจจะเดินทางไปญี่ปุ่นด้วยตัวเอง ภาระหน้าที่สำคัญก็ไม่ใช่แค่การหาเงินให้เพียงพออีกต่อไป แต่ยังต้องรวมถึงการศึกษาประเทศญี่ปุ่นเพื่อการท่องเที่ยวเข้าไปด้วย

วลีที่ว่า “การศึกษาประเทศญี่ปุ่นเพื่อการท่องเที่ยว” มีความหมายครอบคลุมมากกว่าการหาข้อมูลเพื่อการท่องเที่ยว เพราะหมายถึงการศึกษาความเป็นญี่ปุ่น หรือบริบทพื้นฐานด้านอื่นๆ ของประเทศแห่งนี้เสียก่อน แล้วค่อยวางแผนเพื่อการท่องเที่ยวอีกที

ในความเป็นความจริง การทำความรู้จักพื้นฐานของประเทศที่เราต้องการไปเที่ยวเป็นการบ้านที่เราควรทำอยู่แล้ว ไม่ว่าจะจุดหมายปลายทางคือที่ใด เพราะข้อมูลหลายด้านล้วนสอดคล้องกับแผนการท่องเที่ยว เช่น ที่ตั้งของเมือง ฤดูกาล วัฒนธรรม วิถีชีวิต

ผมคิดว่านี่คือสิ่งแรกๆ ที่ “นักเดินทาง” พึงกระทำ

“มีเวลา 7 วัน อยากไปชอปปิงที่โตเกียว เทียวดิสนีย์แลนด์ ชมความงามของธรรมชาติฮาโกเน่ เตรีดเตร์เมืองเก่าคามาคุระ ไหว้พระที่เกียวโต เล่นหิมะฮอกไกโดปิดท้าย”

“วางแผนได้ในช่วงปีใหม่นี่พอดี อยากไปชมใบไม้เปลี่ยนสีที่เกียวโต”

“ผู้หญิงตัวคนเดียวจะไปเที่ยวโตเกียวเนี่ยนะ! จะไหวหรือ เมืองใหญ่ๆ ปลอดภัยหรือเปล่าก็ไม่รู้?”

ประโยคตัวอย่างที่ว่าด้วยการ (จะไป) ท่องเที่ยวญี่ปุ่นทั้งหมดนี้ ผมสมมติขึ้น แต่ก็เชื่อว่าไม่เคยปรากฏอะไรลักษณะนี้ตามเว็บบอร์ดต่างๆ รวมถึงในชีวิตจริง ปฏิเสธไม่ได้ว่านักท่องเที่ยวไทยที่ยังไม่เคยไปญี่ปุ่นหลายคนยังขาดการศึกษาประเทศญี่ปุ่นในขั้นพื้นฐานอยู่พอสมควร

หากลองทำความรู้จักญี่ปุ่นก่อนสักนิด เราย่อมรู้ว่าภูมิภาคของแดนอาทิตย์อุทัยแบ่งออกเป็นกี่เขต กี่เกาะใหญ่ แต่ละเขตนั้นตั้งอยู่ตำแหน่งใด มีเมืองอะไรที่สำคัญ ห่างไกลกันก็มากน้อย ต้องใช้ระยะเวลาในการเดินทางมากแค่ไหน และควรมีเวลาท่องเที่ยวกี่วัน แบบที่ยังหายใจทางจมูกได้ตามปกติ ไม่ต้องใช้เฮลิคอปเตอร์ รู้ว่าฤดูกาลในประเทศญี่ปุ่นทั้งสี่ฤดูอยู่ในช่วงเดือนไหน และในแต่ละเดือน

« ช้ายบน: ถนนในเมืองเกียวโต

« ช้าย: สาวๆ วัยมัธยมในวัดอาซากุสะ

มีปรากฏการณ์ทางธรรมชาติที่น่าสนใจอย่างไร รู้ว่าสังคมญี่ปุ่นมีสถิติอาชญากรรมอยู่ในระดับใด ปลอดภัยและเป็นไปได้ไหมสำหรับนักเดินทางผู้หญิงตัวคนเดียว

เมื่อมีความรู้พื้นฐานของประเทศญี่ปุ่นแล้ว การวางแผนท่องเที่ยวก็จะง่าย ประหยัดทั้งเวลาทั้งงบประมาณ และมีทิศทางเหมาะสมมากขึ้นกว่าเดิม โดยเฉพาะเมื่อผนวกเข้ากับ “การศึกษาธรรมเนียมการท่องเที่ยว” คือ การรู้ใจ เข้าใจ สไตล์การท่องเที่ยวของตัวเอง ว่าชอบทำอะไร ชอบสถานที่แบบไหน จุดเริ่มต้นวางแผนท่องเที่ยวแดนซากุระก็ไม่ใช่ว่าเรื่องยาก (แต่อย่าลืมศึกษาด้วยนะครี๊บ ว่าซากุระไม่ได้บานตลอดทั้งปี!)

เมื่อวางแผนตามหลักพื้นฐานที่ว่าไปข้างบน การเดินทางไปเยือนญี่ปุ่นครั้งแรกซึ่งมีระยะเวลาเพียงไม่กี่วัน ผมจึงเลือกไปเพียงโตเกียวเมืองเดียว แล้วก็ไม่ได้เก็บแต้มจากสถานที่ท่องเที่ยวมากแห่ง แต่ตั้งใจท่องเที่ยวโดยปล่อยให้วิถีของผู้คนกับเมืองโตเกียว...หมุนไปรอบตัว

บางครั้งผมก็เข้าใจครับ นักท่องเที่ยวหลายคนจัดโปรแกรมแน่นเอียด เที่ยวแบบขึ้นเหนือล่องใต้ในระยะเวลาไม่กี่วัน เพราะถือว่าค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปญี่ปุ่นไม่ใช่ถูกๆ ก็ต้องให้คุ้ม เก็บหลายๆ ที่หน่อย แต่นี่ละ จึงเป็นที่มาว่าต้อง “รู้เขา รู้เรา” รู้ว่าญี่ปุ่นมีอะไรให้เที่ยวแค่ไหนในระยะเวลาที่มี และรู้รสนิยมของตัวเอง

บนสุด: อะมะ หรือป้ายไม้สำหรับเขียนขอพรในวัดและศาลเจ้าญี่ปุ่น
บน: การกรวดควันรูปในศาลเจ้าหรือวัด เจ้าหาตัว ถือเป็นการนำสิ่งมงคลเข้ามา

บ้านสไตล์ย้อนยุคที่ยังมีอยู่ในปัจจุบัน ณ เมืองเกียวโต

ก่อนเดินทาง ผมตัดสินใจแล้วว่าไม่ขอเหน็ดเหนื่อยไปหลายที่หลายเมือง ยอมเสียตั้งค์หลายรอบก็ได้ เพื่อแลกกับการละเลียดความเป็นญี่ปุ่นแบบชิคๆ ดึกว่า เพราะเชื่อตามคำกล่าวที่หลายคนเคยบอกว่า “ญี่ปุ่น ครั้งเดียวไม่พอ” ผลที่ได้อาจไม่ใช่การเดินทางที่ “สมบูรณ์แบบ” แต่ก็เป็นการเดินทางที่ “สมบูรณ์สุข” อย่างน้อยก็ในความรู้สึกของตัวเอง การเติมเต็มความสุข ทำตามความฝันด้วยการเดินทางเยือนโตเกียวจึงกลายเป็นจุดเริ่มต้นของความฝันลำดับขั้นถัดไป เกิดการเดินทางครั้งใหม่ไปญี่ปุ่นอีกครั้งที่เมืองเกียวโต และยึดแบบแผนการท่องเที่ยวแบบเดิม คือปล่อยให้วิถีของคนกับเมืองเกียวโตหมุนไปรอบตัวอีกครั้ง

ไม่เร่งรีบไหลไปตามกระแส ไม่แคร์ว่าต้องเที่ยวให้ครบ ขอแค่ให้จบลงด้วยความพอใจ

..โตเกียว - ตัวเรา - เกียวโต...

ผมวางตัวเองเป็นจุดศูนย์กลาง ปล่อยให้วิถีชีวิตทั้งสองเมืองหมุนไปอย่างที่เป็น

มองห้องฟ้าโตเที่ยวครั้งแรก

၇၈
၂၂၈၇၅

CHAPTER 3

“

บางคนมองความงามจากภายนอก

ก็ตกหลุมรัก

แต่ความรักนั้นจะยั่งยืนได้

ต้องมองความงาม

จากภายใน

”

แม้ว่าอยากไปญี่ปุ่นมานานแสนนาน จนกระทั่งกำลังจะทำตามความฝันสำเร็จในไม่กี่ปีถัดไป แต่ด้วยบุคลิกเป็นคนไม่ค่อยแสดงออกหรือรู้สึกตื่นเต้นกับอะไรง่ายๆ ออกแนวเป็นพวกผู้ชายเย็นชา ไร้หัวใจ ไม่แคร์กันบ้างเลย ทำให้การสมัครขึ้นเครื่องบิน (จะ) ไปญี่ปุ่นครั้งแรกของผมตอนนั้นแทบไม่ต่างจากกำลังนั่งแท็กซี่ไปขึ้นเครื่องบินเที่ยวภูเก็ตหรือเชียงใหม่

ความตื่นเต้นแรกกลับมาจาก “ลุงคนขับแท็กซี่” เพราะเหตุผลที่อยากประหยัดงบประมาณในกระเป๋า และยังมีเวลาเหลือตั้งเกือบ 2 ชั่วโมงก่อนถึงเวลาเช็กอิน ผมจึงปฏิเสธที่จะขึ้นทางด่วน คุณลุงคนขับไม่หือไม่อือ ขับไปเรื่อยๆ ออกไปทางเส้นบางนา-ตราด

“ลุงไม่ได้พาอ้อมนะ ลุงเคยไปแต่ทางด่วน แต่ทางนี้ก็คงไปได้เหมือนกัน”

คำว่า “คงไปได้” สื่อความหมายเป็นนัยว่า ลุงก็ไม่แน่ใจร้อยเปอร์เซ็นต์ แต่มันก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ เพราะแกขับแบบกินลมชมวิว ด้วยกลัวว่าจะเลยทางแยก แดงเมื่อเข้าสู่สนามบินสุวรรณภูมิยังขับหลง หาทงเข้าอาคารผู้โดยสารไม่เจออีก

สุดท้ายคุณลุงมาดิ่งขับมาส่งผมก่อนเคาน์เตอร์เช็กอินจะปิดประมาณ 30 นาที แม้พื้นฐานส่วนตัวผมเป็นคนไม่โกรธใครง่ายๆ ไม่ใช่คนโวยวาย “แต่หวาดเสียววิบหายเลยครับลุง!” (ผมพูดในใจนะ)

การเดินทางคืนนั้นเป็นโพลัดดีก ผมจึงหลับสนิทด้วยความเหน็ดเหนื่อย ทั้งจากลุนแท็กซี่ และจากการทำงานมาทั้งวัน

การเดินทางโดยเครื่องบินตรงจากกรุงเทพฯ สู่นามบินนานาชาตินาริตะแห่งกรุงโตเกียวใช้เวลา 6 ชั่วโมง แต่ราว 5 ชั่วโมงเครื่องบินก็ล่องลอยอยู่เหนือน่านฟ้าอาณาจักรญี่ปุ่นแล้ว ผมมองทะเลเมฆสีขาวโพลนผ่านกระจกไปเรื่อยๆ จนกระทั่งมองเห็นภูเขาไฟฟูจิที่ถูกกลุ่มเมฆหมอกห่อหุ้มเสียเกือบมิดยอด

ยอดภูเขาไฟที่โผล่พ้นกลุ่มหมอกออกมาช่วยยวมนักเดินทางหน้าใหม่ยังไม่ทำให้ผมรู้สึกตื่นเต้นอะไร ตามประสาคนบุคลิกนิ่งๆ ติดซีรึม สีหน้าของผมคงไม่ต่างจากคุณลุงชาวญี่ปุ่นข้างๆ ที่แกน่าจะเคยเห็นมาหลายรอบ หรือดีไม่ตีแกอาจเคยปีนภูเขาไฟฟูจิมาแล้วก็ได้ ใครจะปรัู้

แต่ต่อมความตื่นเต้นกลับได้รับการปลุกให้ทำงานเมื่อแอร์-โฮสเตสสาวหน้าตาจิ้มลิ้มของ ANA เปิดฉากกล่าวต้อนรับยามเช้าพร้อมด้วยคำถามภาษาญี่ปุ่นมาเป็นชุด ทำเอาภาษาอังกฤษที่ผมตระเตรียมไว้กระจัดกระจายหายไปหมด พุดตอบไปอย่างตะกุกตะกักนึกแล้วซ้ำตัวเองว่าเห็นทิวทัศน์สวยๆ จากหน้าต่างเครื่องบินไม่รู้สักอะไร แต่กลับมาตื่นเต้นกับภาษาญี่ปุ่นเสียงหวานๆ ของแอร์โฮสเตสแทนเสียนี้

ความตื่นเต้นถัดมา ผมสังเกตคร่าวๆ พบว่า บนเครื่องบินลำที่โดยสารมานั้นมีกลุ่มคนไทยสองกลุ่มใหญ่ กลุ่มแรกเป็นกรุ๊ปทัวร์มองคร่าวๆ ไม่น่าจะเกิน 20 คน ส่วนอีกกลุ่มเป็นนักศึกษาคราว 10 คน หากไม่ใช่แบกเป้มาเที่ยว ก็คงเป็นนักศึกษาไทยในญี่ปุ่นที่เดินทางกลับมาเรียน

snไฟลายไลเนอร์ »

เป็นอีกทางเลือกสำหรับการเดินทางเข้าเมืองโตเกียว
ปลายหางอยู่ที่สถานีอุเอโนะ

เมื่อลงเครื่องช่วงแรก เรายังพอเห็นหน้าเห็นตา ยิ้มทักทาย ด้วยสายตากันอยู่บ้าง แต่พอผ่านกระบวนการตรวจคนเข้าเมือง และจัดแจงซื้อตั๋วรถไฟเสรีจสรรพ ผมพบว่าคนไทยร่วมเครื่องสลายตัว แยกย้ายกันไปคนละทางกับผม ตอนนี้อย่างไรก็ไม่มีคนไหนร่วมเดินทางมาด้วยกันอีกแล้ว

การเดินทางภายในประเทศญี่ปุ่นครั้งแรกเพียงลำพังกำลังจะเปิดฉากอย่างเป็นทางการ

...ผมควรจะตื่นเต้นได้หรือยังนะ...

รถไฟเคสกายไลน์เนอร์ ที่พุ่งตรงสู่เมืองหลวงของประเทศญี่ปุ่นจากเมืองนาริตะ นำผู้โดยสารมาถึงที่หมายภายในระยะเวลาเพียงชั่วโมงเศษตามตารางเป๊ะๆ และสกายไลน์เนอร์รุ่นล่าสุดที่หน้าตาคล้ายจรวดนั้นยังทำเวลาน้อยลงอีก คือเหลือเพียง 36 นาทีเท่านั้น

ปลายทางวันนี้อยู่ที่สถานีรถไฟอุเอโนะ เพื่อต่อรถไฟอีกสายไปโรงแรมราคาสบายกระเป๋า ย่านมินามิ-เซ็นจู (Minami-Senju) ผมเดินกระเตงสัมภาระออกจากสถานีอุเอโนะมาสู่ถนนใหญ่ สัมผัสอากาศเย็นสบายของกรุงโตเกียวช่วงปลายปีที่พัดมาปะทะใบหน้าพาให้ตื่นเต้น “มาถึงโตเกียวแล้วเว้ย” ผมตะโกนสุดเสียง (ในใจ) อีกครั้ง และภายในนาทีเดียวกัน ผมก็ตกหลุมรักเมืองนี้

บนถนนเบื้องหน้าที่ต้องข้ามไปต่อรถไฟอีกสาย ระยะทาง
เท่าๆ ถนนขนาดสองเลนทั่วไปที่พบในเมืองไทย ความแตกต่างอยู่ที่
ชาวโตเกียวหลายสิบชีวิตกำลังยืนรอเป็นระเบียบ เพื่อให้สัญญาณไฟ
ข้ามถนนปรากฏขึ้นมาก่อน แม้ว่านาฬิกานั้นจะไม่มีรถวิ่งผ่านไปมาเลย
สักคัน!

สำหรับหนุ่มบ้านนอกซึ่งเพิ่งจะมีประสบการณ์เดินทาง
ลุยเดี่ยวมาประเทศที่จัดกลุ่มว่าเป็นประเทศพัฒนาแล้ว ภาพความ
มีวินัยที่อยู่เบื้องหน้าเป็นความมหัศจรรย์ที่ผมไม่เคยเห็นมาก่อนจริงๆ
และได้สร้างแรงกระแทกด้านบวกพุ่งเข้ากลางใจเต็มๆ

อาจเป็นการหลงรักที่ง่ายตาย ใช้เวลาน้อยไปนิด แต่ผมเชื่อว่า
รักแรกพบครั้งนั้นไม่ได้เกิดจากการมองแค่หน้าตาแน่ๆ

